

τε, καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ ἔχετε μαζύ σας ἐν πιστόλιον, ἔχω καὶ ἐγὼ ἕτερον, ὅς τεθῶμεν εἰς θέσιν ἀμύνης καὶ ὅς κτυπηθῶμεν ἐπὶ τοῦ τάφου της. — Ἔστω τοῦτο καὶ ἐγὼ ἠθέλον νὰ σᾶς προτείνω. — Λοιπὸν ὅς καταλάβωμεν τὰς θέσεις μας.

Ἐνῷ δ' ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐκπυρροκροτήσωσιν ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου, ὡς ἐκ συμφώνου ἐστάθησαν.

— Μοὶ ἤλθε μία ιδέα εἶπεν ὁ Σ. . . . — Καὶ ἐμὲ ἐπίσης. — Νομίζω ὅτι αὕτη ἡ νεκρὰ δύναται νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα. — Καὶ ἐγὼ ἐσκεπτόμην τὸ αὐτό. Αὕτη πρέπει νὰ ἔχη εἰς τὸν δάκτυλον τὸν ἀρραβῶνα ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἦναι ἔγκυχαρχαγμένα τ' ἀρχικά ψηφία τοῦ μελλονύμφου της. — Καλλίστα! ὅς ἐξαγάγωμεν τὸ φέρετρον. Ἐδῶ πλησίον εἶδον μίαν ἀξίνην. Ἴδου αὐτή.

Ἀπέβαλον τὰ φορέματά των καὶ ἤρχισαν ὀρύττοντες τὴν γῆν. Τοῦ δὲ φερέτρου εὐρεθέντος ἐξήγαγον αὐτὸ ἐκ τοῦ λάκκου, κατέθραυσαν διὰ τῆς ἀξίνης τὸ κάλυμμα καὶ εὗρον τί ἂν νομίσητε; κήρυον σχημα, ἀντὶ τῆς συζύγου, ἥτις, ἐρασθεῖσα τοῦ διευθυντοῦ ἐταιρίας τινὸς τῆς Ἱπποπαλαίστρας, τίς οἶδε ποῦ κατέφυγε προσποιηθεῖσα τὴν νεκράν.

Ἐκθαμβοὶ ἐθεώρησαν ἀλλήλους, παρεδόθησαν εἰς ἀδιακόπους γέλωτας, καὶ ἀνεχώρησαν, ἵνα πῶσιν ἐν ποτήριον καμπανίτου, τσαῦτα κατὰ τῶν γυναικῶν προφέροντες οἷα ἡμεῖς παραλείπομεν, ἀδρόφροσύνης ἕνεκεν πρὸς τὰς εὐγενεῖς καὶ ἐρατεινάς ἡμῶν ἀναγνωστρίδας.

(κατὰ τὸ Ἰταλικόν)

ΠΡΕΠΗΑΝΤΙΝΟΣ

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

[συνέχεια καὶ τέλος.]

Ἦδη ἡ νύξ περικλύπτει τὸν οὐρανόν, ἡ νεῖς ἀνάπτει τὴν δάδα μέλλουσιν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς φανὸς ἐπὶ τῶν ἐρήμων κυμάτων πρὸς ἐκεῖνον, ὃν ἀναμένει ἀνυπομόνω. Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ ἄνεμος ἐγείρεται καὶ μυκάται, ἡ θάλασσα ἀφρίζει, ἡ τῶν ἀστέρων μαρμαρυγὴ ἀφανίζεται, ἡ δὲ καταιγὶς προσπελάζει.

Τὰ σκότη ἐφαπλοῦνται ἐπὶ τὴν ἀνωτέρω ἐπιφάνειαν τοῦ πόντου, ποταμίαι δὲ βροχῆς πίπτουσιν ἀπὸ τοῦ κόλπου τῶν νεφῶν ἡ ἀστραπὴ ἐξαστράπτει, οἱ ἄνεμοι μαίνονται, τὰ βαθέα κύματα ἀνοιγοκλείουσιν, ἡ δὲ θάλασσα φαίνεται τρομερὰ καὶ χαίνουσα ὡς ὁ λάρυγξ τοῦ ἔδου.

«Δυστυχία! δυστυχία μου, ἀναβῶ ἡ τάλαινα κόρη Ζεῦ, εὐσπλαγχνίσθητι εἰς τὴν τύχην μου! Φεῦ! τίνα ἐπικαλοῦμαι; Ἐν μὲ ἤκουον οἱ θεοί, ἐὰν ὁ ποθητός μοι παρεδόθη εἰς τὴν θύελλαν τῆς ἀπίστου ταύτης θαλάσσης! . . . » Τὰ πτηνὰ ἅπαντα φεύγουσι δρομαίως, ἅπαντα τὰ πλοῖα ὅσα προσέidon τὴν τρικυμίαν κατέφυγον εἰς τοὺς ὄρους. Φεῦ! ἀναμφιβόλως, ὁ τολμητίας θέλει ἐπιχειρήσει, καθότι ὠθεῖται ὑπὸ ἰσχυροῦ θεοῦ καὶ μοὶ τὸ ὠρίσθη ἐκεῖνος, ἐγὼ καταλείπων με, ἐν δυνάμει τοῦ ἔρωτός του. Οἶμοι! τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἴσως ἀντιπυλαίει κατὰ τῆς βίαις τῆς τρικυμίας, τὰ δὲ μανιώδη κύματα τὸν παρσφύρουσιν εἰς τὴν ἄβυσσον.

«Ἀπατηλὰ κύματα, ἡ σιγὴ ὑμῶν ἐκρυπτε τὴν προδοσίαν σας. Ἐῤῥετε ἐκνωθῇ ὡς εἰς πάγον, γαλήνικα καὶ ἀκίνητα, καὶ εἰλικύσατε αὐτὸν εἰς τὰ ἅπαντα ὑμῶν βάραθρα. Ἐνῷ ἐκεῖνος εὐφραίνεται ἤδη ἐν τῷ μέσῳ τῆς διαβάσεώς του, ἐνῷ πᾶσα ἐπιστροφή εἶναι ἀ

«δύνατος, τότε ἀπελύσατε κατ' αὐτοῦ τὴν μανίαν σας».

Ἡ τρικυμία αὐξάνει· τὰ κύματα ὑψούνται ὡς ὄρη καὶ θραύονται μυκώμενα κατὰ τῶν σκοπέλων· τὸ πλοῖον μὲ τὰ δρύινα πλευρά του δὲν διαφεύγει τὴν μανίαν των· ὁ ἄνεμος σβύνει τὴν δάδα τὴν μέλλουσαν νὰ ὀδηγήσῃ τὸν κολυμβητήν, ὁ κίνδυνος εἶναι ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ ἐπὶ τῆς παραλίας.

Ἡ νεῆς ἐπικαλεῖται τὴν Ἀφροδίτην· καθεκτέυει αὐτὴν νὰ κοπᾷ τὴν θύελλαν καὶ ὑπὸ τῆς πλούσιας νὰ προσφέρῃ θύματα, νὰ θυσιάσῃ ταῦρον μὲ πέριχρυσα κέρατα· ἐξορκίζει πάσας τὰς θεάς τῆς αἰούσου καὶ πάντας τοὺς θεοὺς τοῦ οὐρανοῦ νὰ κατευνάσωσι τὴν ὀργισμένην θάλασσαν.

«Ἐπάκουσον τῆς φωνῆς μου, ἐξελθε αὐτῆς κυκνῆς χώρας σου, εὐμενῆς Λευκοθέας, τοῦ, ἥτις συνεχῶς, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου ἐπὶ τῶν παταγούντων κυμάτων, ἐνεφανίσθης πρὸς τοὺς ναυτιλλομένους ὅπως σῶσῃς αὐτούς! Δὸς πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ τὸν ἱερόν σου πέπλον, τὸν μυστηριωδῶς ὕφανθέντα πέπλον σου εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θέλει τὸν μεταφέρει σῶον καὶ ὑγιᾶ ἐκ τοῦ κινδύνου τῶν κυμάτων».

Οἱ μανιώδεις ἄνεμοι κοπᾷζουσιν, ἡ ροδόχρους τῆς ἡοῦς κόμη ἀναβαίνει πρὸς τὸν ὀρίζοντα, ἡ θάλασσα ἀναλαμβάνει τὴν νηνεμίαν της, ὁ ἀῆρ εἶνε γλυκὺς, τὸ κύμα γελᾷ προσπίπτει εὐφλοισβίζον ἐπὶ τοὺς βράχους τῆς παραλίας καὶ φέρει ἐκεῖ ὥσει παιγνιδίζον, πτώμα τι.

Ναί, εἶνε αὐτὸς ὁ Λέανδρος, ὅστις ἄνους ἐπιπλέει καὶ ὅστις δὲν ἠθέτησε τὸν ὄρκον του. Ἡ νεῆς τὸν ἀναγνώριζει· αὕτη μὲν δὲν ἀποπέμπει οἰμωγὴν· δὲν ἐκχέει δάκρυον, ἀλλ' ἀπομένει ψυχρὰ καὶ ἀκίνητος ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της· ἔπειτα ἐγείρει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, εὐγενῆς δὲ ἐρυθρότης χρωματίζει τὸ ὄχρον πρόσωπόν της.

«Α! εἰσθε ὑμεῖς, φρικτὰ θεότητες, ὑμεῖς διεκδικεῖτε σκληρῶς τὰ δικαίω-

ματά σας; Εἰσθε ἀμείλικτοι· τὸ σῶμα τοῦ ζῶντος μου λίαν ταχέως συνεπληρώθη. Πλὴν ἀλλ' ὅμως σύννοιδά τὴν νεύδαμονίαν, τὸ δὲ ἐμὸν πεπρωμένον εὐπῆρξε γλυκὺ· ἤδη ἀφιέρωμαι τῷ ναῷ σου ὡσάνει τις τῶν ἱερειῶν σου· σοὶ προσφέρω φαιδρῶς διὰ τοῦ θανάτου μου, νεο-ἑδρεπὲς θυμῶ, Ἀφροδίτη, μεγάλη βασι-
«λισσα».

Καὶ ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ πύργου κατὰ-κυθίζεται εἰς τὰ κύματα. Ὁ θεὸς τῶν θλασσῶν ἀρπάζει τὸ σῶμα τῆς νεάνιδος, εὐχαριστούμενος δὲ ἐπὶ τῇ λείᾳ του ἐξοκολουθεῖ χαρμωδῶς νὰ δισκορπίσῃ τὰ κύματα ἐκ τῆς ἀνεξάντλητου ὑδρίας του.

Δ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἡ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΡΙΠΙΔΙΟΥ.—Ἡ κυρία Μοντεσπᾶν, ἐν δὲν πλανᾷ ἡμᾶς ἡ μνήμη, ἠρίθμει 240 διαφόρους κινήσεις τῆς ριπίδος, ὑποκρυπτούσας κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον πολυειδεῖς σημασίας.

Τὸ ριπίδιον ἐν τούτοις καθίσταται, κατὰ τὰς θεωρίας τῆς ὡρεῖας εὐνοομένης τοῦ μεγάλου βασιλέως, τρομερὸν ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν.

Ἀγνοοῦμεν πάντα τὰ συνθηματικὰ σημεῖα τὰ ἀποδοθέντα ὑπὸ τῆς κυρίας Μοντεσπᾶν εἰς τὸ ἄθθον, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐκεῖνο ἐργαλεῖον τοῦ γυναικείου καλλωπισμοῦ, (toilette), πλὴν ὑπεδείχθησαν ἡμῖν ἐσχάτως σημασίαι τινὲς διὰ τὸ ριπίδιον κέκμηται ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἐρω-
τοτροπῇ.

Εἰδοποιήσεις εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Κεκλεισμένον καὶ ὄρθιον τὸ ριπίδιον σημαίνει· Δύνασθε νὰ ἐνεργήσῃτε ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ.

Προσαγόμενον εἰς ἐκεῖνον μεθ' οὗ διαλεγόμεθα ἐκ τῆς μικροτέρας ἄκρας, σημαίνει ἀποστροφὴν, ἀδιαφορίαν. Προσαγόμενον ὀρίζοντως ἐκ